

"Els actors som com les rates"

Vincent Pérez és el gran seductor del cel·luloide europeu. Els seus braços han fet cruir de desig mites femenins com Catherine Deneuve o Isabelle Adjani, amb qui protagonitza *La reina Margot*, un dels èxits de l'actual cartellera.

El jade dels ulls esmerilats de Vincent Pérez ha format pertot arreu d'Europa un cinyell d'admiradores amb cors titil·lants, enfilades per la melangia de la seua mirada i la tendra seriositat del seu gest. Aquest hereu potencial d'antics herois romàntics té l'escola de seducció d'Alain Delon i un pare de la Poble Llarga que el va instar des de molt xicotet a passar les vacances d'estiu a Gandia. La costa d'aquesta població i els gens llatins del seu progenitor han pintat Vincent Pérez, d'un perillós atractiu marí. L'herència física d'una mare alemanya i l'atmosfera de la seua Suïssa natal, on va emigrar el seu pare, han esculpit el magnetisme de l'actor amb relaxació centroeuropea.

La història de l'interpret és celèrica i afortunada, com la constitució del seu encant: als 17 anys, un Vincent Pérez adolescent es va traslladar a París, on va ingressar a l'escola de teatre de Patrice Chéreau. Després de vagabundejar pels repartiments d'alguns films poc comercials, al 1989 l'actor va trobar la seua gran oportunitat a la majestuosa versió fílmica que el director Jean Paul Rappeneau féu del text d'Edmond Rostand *Cyrano de Bergerac*. Pérez interpretava ací Christian de Neuvillete, l'antagonista amorós del Cyrano que encarnava el monstre sagrat Gerard Depardieu, i la cinta es va convertir en una de les grans fites del cinema europeu contemporani. Al 1991, Vincent Pérez va modelar el seu reconeixement insuflant vida al capità Jean Baptiste, un dels protagonistes d'*Indochina*, luxosa producció francesa guanyadora de l'Oscar a la pel·lícula estrangera d'aquell any, on compartia cartell amb la més contemplativa superestrella d'Europa, Catherine Deneuve.

Ara, és ja el conquistador carismàtic de moda. Fora de la pantalla, Pérez ha servit per a il·lustrar innombrables pàgines de revistes rosa, ja que ha mantingut i ha vist acabar tempestuosos romanços amb l'actriu Jacqueline Bisset i amb Carla Bruni, la supermodel de la noblesa italiana. Del trencament amb aquesta última no vol ni sentir parlar. És la qüestió tabú en totes les seues entrevistes, la zona prohibida. D'altra banda, la seua vida professional li dona motius per ser ben optimista: a *La reina Margot*, el fresc històric barroc que dirigeix Patrice Chéreau (EL TEMPS núm. 556), interpreta La Môle, l'erràtic cavaller que enamora Margarita de Valois (la Margot del títol, paper adjudicat a Isabelle Adjani, inexpugnable bellesa de gel del firmament europeu). Enmig de la matança de Sant Bartomeu, quan més de 5.000 protestants varen ser assassinats per ordre del rei francès catòlic Carles IX, La Môle i Margot malviuen una aventura sentimental fugissera, malaltissa i incandescent.

La reina Margot va guanyar el premi del jurat i d'interpretació femenina (adjudicat a l'excel·lent Virna Lisi) al passat festival de Cannes

i va acaparar els Cesar (els *oscars* francesos) a l'última edició d'aquest certamen. Pérez, amb 30 anys i només 8 al món del cinema, es mou avui entre un marasme estelat que li ha dut, entre altres coses, a dirigir un curt-metratge i a adoptar eventualment poses de divinitat en la seua relació amb la premsa. Amb la tristesa i contundència del seu rostre com a avantatge clau, i també com a inconvenient per l'encasellament en papers d'etern galant que comporta, l'actor espera còmodament trobar el seu lloc definitiu dins de la indústria del cinema.

—A La reina Margot, el seu personatge pronuncia una de les frases més belles del guió quan diu a Isabelle Adjani que la considera una dona solitària, una dona que està tan sola que es venja quan estima. Quin paper fa la solitud en la relació de La Môle i Margot?

—(Sospir). Ah, la solitud! La solitud que torba els poetes... Mai estem externament sols i, en canvi, el pes solitari del passat i del futur ens acompanya. Camus diu això a *Calígula*, i és ben cert. Quan vivim emocions fortes, quan prenem decisions importants, estem sols. La solitud en Margot i La Môle és la de dues persones enamorades que viuen una passió a què no tenen dret, a què no els deixen tenir dret. En aquest amor impossible, ella és una regina catòlica, ell un cavaller protestant, cadascú viu la seua pobra solitud de manera agònica, separada. La solitud de La Môle és més bohèmia, més romàntica. La de Margot, més dolorosa, ha estat sempre sola. Quan ells es troben, aquest encontre és el de dues solituds que convergeixen, no el de dues persones que es fan fortes plegades. De tota manera, tots estem sols. Tu deus haver estat sol preparant aquesta entrevista...

—Molt sol.

—...i jo estic realment sol quan et conteste. Quan Margot fuig al final de la pel·lícula dins d'una carrossa i s'emporta el cap de La Môle, s'enduu també la solitud del cavaller per a apagar-ne la seua.

—El director Patrice Chéreau ha dit que la violència sagnant de La reina Margot és la que es pot captar als escrits de Christopher Marlowe i als de Shakespeare. No obstant això, les guerres religioses són part actual de tensions internacionals. Al llarg del rodatge van tenir la noció que el conflicte que reconstruïen es repetia, en certa manera, a l'Europa actual?

—Sens dubte. Amb la diferència que conflictes com els de l'antiga Iugoslàvia són molt més cruels que l'extermini de protestants que narra la pel·lícula. La reina Margot demostra que el terror que és capaç de crear avui l'home no és més que una repetició dels errors del passat, de les baixeses de la història. Quan filmàvem i vàiem a l'hotel les notícies que arribaven des de Sarajevo, no podíem evitar calfreds.

—Vostè no té una experiència llarga al món del cel·luloide. Li va fer respecte formar part

de La reina Margot, uns dels projectes més ambiciosos de l'últim cinema europeu?

—Noooo. Per què? Era un repte, no un motiu de por.

—Potser la participació de Chéreau li feia sentir-se còmode dins d'aquesta superproducció.

—Evidentment, la direcció de Chéreau era una garantia que tot aniria bé. D'ell ho he après tot, m'estime molt treballar amb ell perquè és una gran complicitat la que tenim. Es un artista, i, al contrari del que se sol pensar, hi ha molt pocs artistes al negoci del cinema. La seua manera de crear empenta l'actor cada vegada més lluny, més enllà dels límits. A més a més, per a realitzar un film com *La reina Margot* és necessari tenir una força desmesurada, i Chéreau la té.

—Probablement no pensa el mateix de Régis Wargnier, el seu director a Indo-xina.

—Com?

—Sí, ell diu que el seu comportament durant el rodatge d'Indo-xina no li mereix un altre qualificatiu que el d'arrogant.

—Ja, ja. Escolta... mmm... estic desconcertat, no sé per què aquest home diu això. Jo realment em vaig quedar molt sorprès quan Wargnier va començar a fer declaracions d'aquest tipus. No sé per què m'hauria comportat arrogantment a Indo-xina, no vaig fer més que el meu treball, lliurant la meua vida al rodatge a Àsia. Fins i tot vaig ajudar Wargnier quan tenia maldecaps de realització i es veia ofegat. Quan la gent em pregunta per aquestes coses, no sé què contestar, perquè realment no sé per què les diu. Indo-xina contava una història d'amor amb violència, hi havia molta agressivitat enmig. Quan un se'n va quatre mesos a Àsia i es complica en un rodatge tan difícil com aquest, es donen relacions de convivència molt intenses. Això pot produir nerviosisme, però dubte que em comportara arrogantment.

—A Àsia va treballar amb Catherine Deneuve, un dels grans mites del cinema francès, amb qui diuen que va mantenir unes relacions distants. A La reina Margot, ho ha fet amb l'altra gran diva francesa, Isabelle Adjani, amb qui li uneix una bona amistat. Què tenen en comú totes dues?

—Res. Absolutament res. No sé per què els periodistes s'entesten a fer-me que les compare. Són dues estrelles i prou. No estan fetes de la mateixa substància, no desprenen la mateixa química.

—Què les diferencia, doncs?

—Tot. Absolutament tot.

—Ja veig. I quina sensació professional ha tingut treballant amb figures tan importants com aquestes o com Gerard Depardieu?

—Uff... La carrera d'un actor és com una planta, que has d'arruixar-la i fer-la créixer. Quan coincidesc amb grans estrelles tinc la impressió de ser una planta que es recrea i veu la

Dalt, una escena de 'La reina Margot', l'últim gran èxit del conquistador de moda Vincent Pérez. A la pàgina anterior, l'actor apareix amb Isabelle Adjani, la seua parella a la mateixa pel·lícula. Pérez manté amb l'Adjani una bona amistat, i es nega a comparar la diva amb l'altra indisputable gran figura del cinema francès, Catherine Deneuve. Amb aquesta actriu, durant el rodatge d'Indo-xina va mantenir unes relacions distants, que han dut l'actor a fer declaracions a periodistes de l'estil de "no aniria amb ella més enllà de la pantalla."

gent, i compara, i se situa. Em dic, "mira on han arribat aquests, i jo estic encara al començament. He d'estudiar molt encara, he de formar-me i créixer."

—*Un físic com el seu condiciona un actor. Pensa que podrà deixar en un futur pròxim el paper perpetu de galant?*

—De segur. Tinc fe. Però de moment en trac profit, perquè, tot i que acostumen a passar-me guions on sóc el xic ben plantat, aquesta recerca de la meua comercialitat per part dels productors em dona la possibilitat de participar en grans pel·lícules com *Cyrano de Bergerac*.

—*Del cinema francès que vostè tan bé coneix diuen algunes veus que és el paradigma d'indústria equilibrada, la simetria entre comercialitat i qualitat.*

—No sé, jo. Crec que viu un moment de transició, a la recerca de si mateix i de la seua identitat, competint amb l'estranger. Té a veure en certa manera amb l'època que viu França de transició política, de recerca de nous llenguatges culturals.

—*Aleshores creu possible la creació d'un cinema pròpiament europeu?*

—Sí, si superem el problema de la llengua. M'agradaria treballar amb Pedro Almodóvar, o amb alguns directors russos o italians. Per això hem de partir de la base que tots som europeus i veure com treballem més enllà de les diferents cultures i llengües.

—*Vostè ja ha estat unit a algun projecte poliglòtic com Talk of Angels, una pel·lícula ameri-*

cana filmada a l'estat espanyol encara sense estrenar.

—Sí, i en vaig quedar molt satisfet. Era gent americana bastant especial, que se'n surt de les coordenades marcades. Vaig conèixer Rossy de Palma, Ariadna Gil, Marisa Paredes... hi ha molts bons professionals al cinema espanyol i ha d'aprendre a utilitzar-los per trobar-se també a si mateix.

—*I fins quin punt sent vives les seues arrels valencianes?*

—Uuuu, les meues arrels valencianes queden molt lluny. No ho sé, eh? Potser les sent quan la meua sang vibra en sentir flamenc...

—*Efectivament, queden lluny. Diuen que si hi ha una cosa que no suporta Vincent Pérez és la premsa del cor, sobretot per la insistència amb què ha estat perseguit pels paparazzi quan mantenia relacions amb Carla Bruni.*

—Agh, la deteste, odie aquest tipus de publicacions. De vegades em pregunte, com es pot evitar? I jo mateix em responc: no es pot, accepta-ho. Els *papparazzi* són com les paparres. Quan tu fiques el peu en un riu, l'en traus ple de sangoneres, i has de llevar-te-les a poc a poc amb una cigarreta. No les mates, però les fas fugir. Una relació semblant tinc jo amb aquest tipus de premsa.

—*Vol que la premsa parle només del seu treball, oi?*

—És el que cal, no? Aquest treball em durà ara a filmar a Moscou i a col·laborar amb Michelangelo Antonioni, i això és el que importa. És difícil trobar bones aventures que et facen madurar perquè no vivim un moment cinematogràfic especialment brillant. Hi ha menys ganes de contar coses que en altres èpoques

—*Potser per això es va decidir fa tres anys a dirigir un curt-metratge, El intercambio; perquè no veia que els guions contaren res que li interessava.*

—I perquè volia provar l'experiència de dirigir. Ara prepare un guió per a dirigir un llargmetratge jo mateix, però he de perfilar-lo. Molts actors donem el salt cap a la direcció perquè a la professió interpretativa t'hi lliures completament i això et crea una gran feblesa. Des de la direcció ets més fort i pots expressar gran quantitat d'interioritats teues, no d'un altre.

—*Quan un actor és una estrella a Europa, ràpidament està en el punt de mira del Hollywood ortodox. Acceptaria treballar amb el mètode de Hollywood?*

—Si el projecte és del meu gust.

—*Creu que un actor tan europeu com vostè s'adaptaria a la indústria de Los Angeles?*

—Es clar que sí. Precisament, els actors tenim com a particularitat l'adaptació. Som com alguns insectes...

—*Insectes?*

—Sí, o com les rates. Ens sabem fer a tot.

Joan M. Oleaque